

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **Rybníkářství Pohořelice a. s.**, se sídlem Pohořelice, Vídeňská 717, zastoupeného Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem Brno, Havlišova 15, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2009, č. j. 7748/09-1700-703359,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 6. 2009, č. j. 7748/09-1700-703359, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 22 400 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Luděka Růžičky do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu žalobou napadeného rozhodnutí

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Břeclavi (dále též „správce daně“) ze dne 19. 9. 2005, č. j. 91928/05/298980/2730, platební výměr č. 57/2005 tak, že částku žalobci uloženého odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 824 999 Kč nahradil částkou 830 234 Kč.

[2] V odůvodnění žalovaný uvedl, že k odvolání žalobce žalovaný změnil již předchozí rozhodnutí správce daně o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Toto rozhodnutí však Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 9. 9. 2008, č. j. 29 Ca 265/2006-68, zrušil pro vady řízení, přičemž jen některé námitky žalobce považoval za důvodné. Po provedeném doplňovacím řízení žalovaný k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl, že Ministerstvo zemědělství - Zemědělská agentura a Pozemkový úřad v Břeclavi poskytli žalobci rozhodnutím ze dne 14. 11. 2003, reg. č. 246/2003-2148, dotaci na rok 2003. Tímto rozhodnutím byly pro poskytnutí dotace stanoveny podmínky a současně se pro žalobce staly závaznými Zásady, kterými se stanovují podmínky pro poskytování finančních podpor formou dotací na základě podpůrných programů stanovených podle § 2 odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., pro rok 2003 (dále jen „Zásady“).

[3] Kontrolou správce daně bylo zjištěno, že žalobce nesplnil podmínky, za kterých mu byla podpora poskytnuta. U některých rybníků nedoložil na dotovanou plochu doklad o vlastnictví nebo nájemní smlouvu, dále nedoložil rozhodnutí vodohospodářského orgánu nebo orgánu ochrany přírody na nařízené vodohospodářské funkce rybníků zajišťované s manipulací s vodou a nařízenou péčí o životní prostředí.

[4] Žalovaný se nejprve vyjádřil k námitkám nesprávnosti, nezákonnosti, neplatnosti, neurčitosti, nesrozumitelnosti a zmatečnosti platebního výměru, které Krajský soud v Brně ve zrušovacím rozsudku nepovažoval za důvodné. Dále se pak v rozhodnutí zabýval námitkami žalobce, které soud za důvodné považoval. K námitce, že správce daně prováděl kontrolu s úmyslem poškodit žalobce již od zahájení kontroly, což nasvědčuje podjatosti, žalovaný uvedl, že bylo rozhodováno o námitce podjatosti. Ředitel Finančního úřadu v Břeclavi neshledal důvody podjatosti a rozhodnutím ze dne 18. 11. 2008, č. j. 111854/08/298980/0226, námitkám nevyhověl.

[5] K námitkám uvedeným na stranách 2-4 odvolání žalovaný uvedl následující: Správce daně zahájil kontrolu protokolem ze dne 18. 5. 2005. Při zahájení kontroly sice nebylo na protokolu uvedeno číslo jednací, které tam omylem nebylo vepsáno, přestože již bylo řádně vygenerováno, přesto však má tento protokol všechny náležitosti, které jsou uvedeny v § 12 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Absence uvedení čísla jednacího při zahájení kontroly není v rozporu se zákonem o správě daní a poplatků a na zjištění uvedená v protokolu nemá žádný vliv. Důkazní řízení bylo prováděno řádně a v souladu se zákonem o správě daní a poplatků. Žalobce nepodával návrhy na doplnění protokolů o ústním jednání (18. 5. 2005, 22. 6. 2005 a 25. 7. 2005) nebo námitky proti jejich obsahu, protokoly podepsal. Žalobce byl seznámen s výsledky kontroly a bylo mu umožněno předložit požadované doklady, což také částečně učinil. Poté správce daně ukončil dokazování a zpráva o výsledku kontroly č. j. 66271/05/298980/2730 byla dne 16. 9. 2005 se žalobcem projednána. Námitky proti jejímu obsahu žalobce neměl.

[6] Žalovaný se dále vyjádřil k námitkám dle jednotlivých dotačních titulů a dle jednotlivých rybníků. K dotačnímu titulu 15.01 *Akumulace vody v krajině* a rybníku Týnskému konstatoval, že manželé R. uvedli, že nájemní smlouvu se žalobcem obdrželi, ale neuzavřeli ji, poslali ji nepodepsanou zpět, nájem nepřijali. Na základě uvedeného pak žalovaný nemohl uznat argumentaci žalobce o platnosti nájemní smlouvy a neosvědčil oprávnění k užívání této části rybníka. V případě rybníka Uhřického žalovaný z celkové výměry 13,1152 ha uznal doloženou výměru dle nájemních smluv, a to ve výši 13,0585 ha. Žalobce neoprávněně použil dotaci na rybník o výměře 0,0567 ha, neboť v této výměře neprokázal oprávněnost užívání.

[7] K dotačnímu titulu 15.02 *Retenční účinek při provodních* žalovaný uvedl, že správce daně k prokázání retenčních účinků při povodni, a to u všech rybníků, žádal o doložení „Komplexního manipulačního řádu pro soustavu rybníků“. Do protokolu ze dne 30. 3. 2009 žalobce uvedl, že tento řád neexistuje, firma zpracovává pro každý rybník manipulační řád zvlášť, ne pro soustavu rybníků. K rybníku Nesyt žalovaný konstatoval, že ze sdělení vydaného Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství ze dne 10. 1. 2005, č. j. JMK 20158/2004 OŽPZ-Ft, vyplývá, že povolení k nakládání s vodami lze považovat za platné, ale zároveň také potvrzuje, že toto povolení bylo vydáno pouze pro akumulaci a vzdouvání vod. Žalobce se snaží zaměňovat funkci akumulace a retence. Retence jako taková je sice termínem pro schopnost zadržování vody v krajině, ale předmětem dotace je retenční účinek při povodni zajištěný manipulací s vodou a nejen prosté stálé zadržení vody v krajině, tuto funkci plní povolení k akumulaci vody. V předložených listinách a rozhodnutích není tento účinek stanovený a ani z technických dat nelze dovodit existenci retenčního prostoru při povodni. Tím tento rybník nenaplnuje účel a předmět dotace. K rybníkům Jaroslavickému hornímu a Jaroslavickému dolnímu z dokumentů vyplývá, že jsou rybníkem bočním (z hlediska umístění vůči vodnímu toku), jehož napájení je regulováno technicky z Dyjskomlýnského náhonu, rybníky jsou neprůtočné a v rozhodnutích ani v manipulačních řádech není vymezen žádný retenční prostor. Rozhodnutím není žádným způsobem nařízena vodohospodářská funkce rybníků – retenční účinek při povodních a tím rybníky nesplňují účel předmětné dotace. U ostatních rybníků žalovaný námitkám žalobce vyhověl.

[8] K dotačnímu titulu 15.04 *Zlepšování jakosti povrchových vod svými dočišťovacími účinky* žalovaný k rybníku Nesyt uvedl, že po provedeném šetření zjistil, že rozhodnutím ze dne 22. 10. 1993, č. j. vod 2288/93-235/Va, ani jiným rozhodnutím nebyla pro rok 2003 žádným způsobem nařízena vodohospodářská funkce rybníka – zlepšování jakosti povrchových vod svými dočišťovacími účinky a tím nebyl splněn účel předmětné dotace.

[9] U dotačního titulu 15.07 *Vysazování amura pouze se souhlasem orgánů ochrany přírody* bylo u rybníka Nesyt námitkám žalobce v odvolání vyhověno. Stejně tak bylo u tohoto rybníka vyhověno odvolání žalobce u dotačního titulu 15.09 *Omezení aplikace minerálních a organických hnojiv*. U rybníka Týnský však žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal platnost nájemní smlouvy s manželi R. (viz. shora), a proto správce daně neosvědčil oprávnění k užívání této části rybníka. V případě rybníka Uhřického žalovaný z celkové výměry 13,1152 ha uznal doloženou výměru dle nájemních smluv, a to ve výši 13,0858 ha. Jak uvedeno již shora, žalobce neoprávněně použil dotaci na rybník o výměře 0,0567 ha. Žalovaný odůvodnění rozhodnutí uzavřel konstatováním, že bylo potvrzeno porušení podmínek rozhodnutí Ministerstva zemědělství a Zásad, čímž se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[10] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, kterou rozčlenil podle jednotlivých dotačních titulů.

[11] K dotačnímu titulu 15.02 uvedl, že rozhodnutí je v rozporu s § 28 zákona o správě daní a poplatků, neboť žalovaný nerefletoval překážku věci pravomocně rozhodnuté. Dne 18. 12. 2006 žalobce požádal podle § 55a zákona o správě daní a poplatků o prominutí části odvodu vztahujícího se k rybníku Nesyt z předmětného dotačního titulu v částce 289 706 Kč. Ministerstvo financí (dále jen „ministerstvo“) žádosti rozhodnutím ze dne 22. 6. 2007, č. j.

43/20 573/2007-434, zcela vyhovělo. Tím bylo o odvodu rozhodnuto s konečnou platností. Pokud poté žalovaný na tuto skutečnost nereflektoval, porušil § 28 zákona o správě daní a poplatků. Rozhodnutí žalovaného dále vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Z rozhodnutí totiž není zřejmé, zda vůbec a jak žalovaný uvedené rozhodnutí ministerstva hodnotil a uvážil.

[12] Vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalobce namítl i v souvislosti se svým návrhem na provedení důkazu komplexním manipulačním řádem. Žalobce dostatečně objasnil, proč navrhoval provedení tohoto důkazu. Žalovaný navržený důkaz neprovedl a spokojil se s vyjádřením žalobceva zaměstnance, že tento řád neexistuje. Manipulační řád pro celou soustavu rybníků přitom nezpracovává žalobce, ale podnik Povodí Moravy, s. p., tedy jiný subjekt. Vyjádření zaměstnance žalobce, že tento řád neexistuje, je pouhou domněnkou žalobce a nikoliv vyjádřením osoby oprávněné jednat za subjekt, který je odpovědný za zpracování komplexního manipulačního řádu pro povodí řeky Moravy. Takový důkaz, který je záznamem domněnek – tvrzení žalobce, nemůže být důkazem relevantním, nejedná se o svědeckou výpověď. Tyto vady řízení se týkají skutkových zjištění u rybníků Nesyt, Jarošovický dolní a Jarošovický horní.

[13] K dotačnímu titulu 15.02 dále žalobce uvedl, že v řízení předložil dostatečné důkazy, které jednoznačně prokazují, že jím čerpaná dotace na uvedený titul mu byla poskytnuta oprávněně. Poukázal na skutečnost, že v rozhodnutí, schváleném manipulačním či provozním řádu nemusí být vždy výslovně uveden termín „retence“. Lze v tomto směru poukázat na stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Břeclav, které považuje za synonyma termíny akumulace, hromadění a retence. Tento úřad pak správně upozornil na to, že v bodě 70 ČSN 736515 je vymezen termín: ochranný, retenční prostor nádrže, který se nachází mezi hladinou zásobního – ovládaného prostoru a maximální hladinou. Tento prostor je pak v nádrži vyhrazen pro transformaci povodňových vln. Obdobně se vyjádřil Městský úřad Moravský Krumlov, který sdělil, že retenční schopnost vodní nádrže už je dána její samotnou existencí. Žalovaný přitom sám v rozhodnutí připustil, že o retenční funkci rybníka lze uvažovat, mimo případy, kdy je tato funkce rybníka výslovně uvedena v manipulačním řádu, i v případech, kdy lze z technických parametrů objektu vodohospodářského díla dovodit „retenční prostor“. Dle žalobce je proto pro právní závěr o tom, zda ten který rybník má retenční funkci, nezbytné vymezení retenčního objemu. Jedná se o absorpční schopnost příslušného rybníka pojmout určité množství vody za účelem regulace průtočné vody v povodí. Jde o „stvrzenou vlastnost rybníka“. Pokud by příslušný rybník tuto vlastnost neměl „schválenou“, resp. neměl by tyto technické dispozice, byly by retenční účinky vyloučeny. O tyto případy se však v předmětné věci nejednalo.

[14] Co se týče rybníka Nesyt, není sporné, že žalobce nemá k dispozici schválený manipulační řád. Žalobce však předložil písemnost Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 10. 1. 2005, č. j. JMK 20158/2004 OŽPZ-Ft, Zahamovací protokol ze dne 5. 9. 1831, vodohospodářský posudek archivních plánů a spisů pro normaci dle stavu koncem roku 1968, Technickou zprávu k reviznímu elaborátu na normaci rybníka, Plán péče o Lednické rybníky, písemnosti vydané ONV Břeclav dne 24. 6. 1970, komplexní manipulační řád. Dle žalobce tyto důkazní prostředky prokazují vlastnost rybníka Nesyt, jako rybníka s retenčními účinky. U tohoto rybníka je dostatečně a jednoznačně specifikován a identifikován jeho retenční účinek. Žalovaný nesprávně vyhodnotil rozhodné důkazní prostředky a v důsledku toho pak věc nesprávně právně posoudil. Zahamovací protokol ze dne 1. až 5. 9. 1831, lze dle zápisu ONV Břeclav ze dne 24. 6. 1970, považovat za platné povolení k nakládání s vodami, pro vzdouvání a akumulaci povrchové vody dle § 8 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů

(vodní zákon). Z tohoto zápisu vyplývají údaje, které jsou obdobné u rybníka Šumický horní, u něhož žalovaný dovedl retenční funkci tohoto rybníka. Žalovaný tak z totožných vstupních informací dospěl k rozdílným právním závěrům.

[15] Dle žalobce nelze ponechat stranou ani Plán péče pro chráněné území pro území „Lednické rybníky“ ze dne 29. 12. 1993. Vychází-li se ze stanovisek odborů životního prostředí v Břeclavi a Moravském Krumlově, podle nichž se retence rovná vzdouvání, ochranný, retenční prostor nádrže se nachází mezi hladinou zásobního-ovládaného prostoru a maximální hladinou a retenční schopností rybníka je rozdíl mezi normální a maximální hladinou danou projektem, pak nelze dospět k jinému právnímu závěru, než že rybník Nesyt má retenční prostor. Retenční účinky vyplývají i z Technické zprávy a Vodohospodářského posudku archivních plánů a spisů pro normaci dle stavu koncem roku 1968. Ohledně těchto dvou dokumentů žalobce konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není vůbec zřejmé, jak je hodnotil a jakou jim přisuzoval důkazní sílu. Žalovaný tedy nejen pochybil při dokazování, ale jeho rozhodnutí je i nepřezkoumatelné pro nedostatek důkazů. Argumentovali žalovaní, že ze sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje vyplývá, že povolení k nakládání s vodami „je vzhledem k využití vodního díla Nesyt k chovu ryb nedostačující“, lze s tímto závěrem souhlasit pouze potud, že tato nedostatečnost se vztahuje k hospodářskému využití rybníka, nikoliv k dispozici s vodní hladinou.

[16] Pokud jde o rybníky Jaroslavický Horní a Jaroslavický Dolní žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně interpretoval a nesprávně zhodnotil rozhodnutí Okresního úřadu ve Znojmě, referátu životního prostředí ze dne 21. 3. 1992, č.j. vod.312/135.0/92-Mi, a č.j. vod.312/235.0/92-Mi, o povolení k nakládání s vodami pro tyto rybníky. Obě rozhodnutí výslovně vymezují zásobní prostor rybníků, a to jednak prostřednictvím jejich objemu, jakož i hladinami ovládaného prostoru. Obě rozhodnutí tak spolu se schváleným manipulačním řádem dostatečným způsobem vymezují retenční prostor rybníků, dostatečně určitě deklarují jejich retenční účinky. Dle žalobce není rozhodující navázání rybníka na přímý průtok potoka, jak mylně dovozuje žalovaný. Jde totiž o to, že retenční funkce je ochranná funkce, která umožňuje příslušnému rybníku zachytit určité množství vody, která by jinak zachycena nebyla. Není přitom rozhodující, zda je velikost retenčního prostoru dána v decimetrech nebo metrech. Tato výše retenčního prostoru je u každého rybníka individuální, rozhodující v tomto směru je plocha rybníka.

[17] K dotačnímu titulu 15.04 žalobce namítl, že z popisu a účelu stavby čistírny odpadních vod (dále jen „ČOV“) a posudku vodohospodářského orgánu je zřejmé, že k „dočišťování“ odpadních vod vycházejících z ČOV“ bude docházet ve skutečnosti nikoliv v potoce Valtickém (Růžovém), ale v rybníce Nesyt. Je tomu tak proto, že koryto Valtického potoka nad ČOV je ve skutečnosti kmenovou stokou, která je svedena do ČOV. Veškeré předčištěné odpadní vody z ČOV jsou pak dále vypouštěny zpět do koryta, které bezprostředně ústí do Nesytu. Vzhledem ke skutečnosti, že Valtický potok má zaručený velmi malý průtok, nemůže v žádném případě plnit funkci dočišťování předčištěných vod z ČOV. Dle žalobce je logické, že v rozhodnutí není přímo uveden rybník Nesyt, neboť nemá katastrální hranici u výpusti ČOV. Proto ani nemohlo být v rozhodnutí uvedeno, že ČOV ústí do rybníka Nesyt. Stejně tak je logické, že k dočišťování nemůže docházet v toku, který se skládá z více než 99% předčištěných vod a tolik z necelého 1% neznečištěné vody. Ke skutečnému dočištění dochází až po zaústění toku Valtického potoka do rybníka Nesyt.

[18] Ke svědecké výpovědi J. G., pracovníka městského úřadu, odboru životního prostředí, žalobce uvedl, že jako fyzická osoba může osvědčit pouze to, co vnímal svými smysly, jinak se jedná o pouhé domněnky. Pokud ke kapiční otázce, zda byl vydán nějaký dokument,

kteřý by žalobci nařizoval vodohospodářskou funkci spočívající ve zlepšování jakosti povrchových vod, odpověděl, že žádné takové rozhodnutí nebylo vydáno, nejde o použitelný důkaz.

[19] Názor žalovaného, že pokud žalobce požadoval dotaci, měl mít k dispozici rozhodnutí vodoprávního úřadu, které by mu nařizovalo zajistit manipulaci s vodou spočívající ve zlepšování jakosti povrchových vod svými dočišťovacími účinky, považuje žalobce za nesprávný. Skutečnost, že dotace je koncipována jako náhrada za to, že rybník zlepšuje jakost povrchových vod svými dočišťovacími účinky, neznamená, že toto vodní dílo je nuceno strpět jeho znečišťování jinými subjekty na základě správního rozhodnutí. Ani rozhodnutí o poskytnutí dotace, ani Zásady nestanovily, že příjemcem rozhodnutí, na základě kterého rybníky plní tuto funkci musí být výlučně žalobce jako vlastník vodního díla. Podle žalobce je rozhodnutí žalovaného založeno na nepodloženém extenzivním výkladu Zásad. Správce daně tyto Zásady nejen nesprávně vyložil, ale i nesprávně hodnotil žalobcem předložené důkazy.

[20] Jako poslední námitku žalobce uvedl, že žalovaný pochybil, pokud v rámci odvolacího řízení postupem podle § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků uložil doplnit a odstranit vady předešlého řízení Finančnímu úřadu v Břeclavi a nikoliv Finančnímu úřadu Brno-venkov, který je místně příslušným správcem daně žalobce. Byl tak porušen § 4 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků a toto pochybení mohlo mít ve svém důsledku vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Žalobce v tomto směru poukázal i na dříve namítanou vadu řízení, kdy nebylo reflektováno na jeho námitku podjatosti správce daně. Při vědomí toho, že nově je jeho místně příslušným správcem daně Finanční úřad Brno-venkov, ponechal rozhodnutí ředitele Finančního úřadu v Břeclavi o podjatosti bez větší pozornosti. Měl totiž za to, že výsledky doplňovacího řízení budou provedeny zákonným místně příslušným správcem daně.

[21] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[22] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že novým rozhodnutím o odvolání v části týkající se odvodu v částce 289 706 Kč, která byla prominuta Ministerstvem financí, nebyl porušen § 28 zákona o správě daní a poplatků. V rámci rozhodování o prominutí části odvodu za porušení rozpočtové kázně nebyl Ministerstvem financí přezkoumáván platební výměr z důvodu případného rozporu s právními předpisy či jiné nezákonnosti, ministerstvo při rozhodování zohledňuje jiné důvody hodné zvláštního zřetele. Proto takové rozhodnutí nepředstavuje překážku věci pravomocně rozhodnuté. V důsledku rozhodnutí o prominutí části odvodu zaniká povinnost v rovině platební, otázka zákonnosti meritorního rozhodnutí jím řešena není. Konečná platební povinnost žalobce představuje rozdíl mezi částkou odvodu za porušení rozpočtové kázně stanovenou ve výroku rozhodnutí žalovaného a částkou prominutou.

[23] Žalovaný dále odmítl, že by měl vycházet z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Povinností žalovaného bylo přezkoumat v rámci odvolacího řízení rozhodnutí správce daně v celém rozsahu. Žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí, v němž je shrnuto provedené důkazní řízení. Zdůraznil, že prokázání naplnění podmínek pro poskytnutí dotace bylo na žalobci, proto byl také již při zahájení kontroly vyzván, aby předložil mimo jiné rozhodnutí, která nařizují vodohospodářské funkce rybníků zajišťované manipulací s vodou

a rozhodnutí, která nařizují péči o životní prostředí a rovněž manipulační řád. Správce daně postupoval v úzké součinnosti se žalobcem a ten měl dostatečný prostor k předložení důkazních prostředků. Na základě rozsudku krajského soudu byl žalobce také dne 9. 3. 2009 vyzván, aby předložil komplexní manipulační řád pro soustavu rybníků. Při jednání dne 30. 3. 2009 člen představenstva žalobce Ing. O. uvedl, že komplexní manipulační řád pro soustavu rybníků neexistuje. Bylo přitom na žalobci, aby doložil nebo navrhl konkrétní důkazní prostředky. Z uvedeného vyplývá, že k existenci komplexního manipulačního řádu pro soustavu rybníků se žalobce jednoznačně vyjádřil, nenavrl správci daně, aby si opatřil manipulační řád zpracovaný Povodím Moravy, s. p. Pokud žalobce považoval komplexní manipulační řád zpracovaný Povodím Moravy, s. p., za tak zásadní důkazní prostředek, mohl správci daně navrhnout, aby zpracovatele vyzval k doložení tohoto dokumentu. Důkazní břemeno bylo podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků na žalobci.

[24] Pokud jde o dotační tituly 15.02 a 15.04 odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí a dodal, že ve vztahu k těmto dotačním titulům žalobce neunesl důkazní břemeno. Žalobce se snaží svoji důkazní nouzi přesunout na žalovaného s tím, že žalovaný nesprávně posoudil žalobcem předložené důkazní prostředky a v důsledku toho pak dospěl i k nesprávným právním závěrům.

[25] K námitce, že žalovaný uložil doplnění a odstranění vad Finančnímu úřadu v Břeclavi a nikoli Finančnímu úřadu Brno-venkov, žalovaný odkázal na § 48 odst. 3 a 6, § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Z citovaných ustanovení vyplývá, že se odvolání podává u správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno. Tento správce daně může řízení rovněž doplnit a případně o odvolání rozhodnout sám. Bez ohledu na změnu sídla žalobce a tím na změnu místní příslušnosti správce daně zůstal Finanční úřad v Břeclavi orgánem, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal. Prováděl-li tedy doplnění řízení právě tento správce daně, byl tento postup v souladu se zákonem.

[26] Pokud jde o rozhodování o námitce podjatosti, žalobce namítal podjatost „na této kontrole zúčastněných pracovníků správce daně“, je tedy zřejmé, že podjatým mohl být pouze pracovník správce daně, který se účastní daňového řízení. Žalobce se proti zamítavému rozhodnutí mohl bránit odvoláním.

[27] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Průběh řízení před soudem

IV.a) Včasnost žaloby

[28] Krajský soud v Brně ve věci poprvé rozhodl usnesením ze dne 19. 11. 2009, č. j. 29 Ca 157/2009-76, jímž žalobu pro opožděnost odmítl. Shledal, že rozhodnutí žalovaného bylo dle přiložené doručky oznámeno právnímu zástupci žalobce dne 4. 6. 2009 a tvrzení žalobce, že jeho právní zástupce obdržel rozhodnutí až dne 12. 6. 2009, neodpovídá skutečnosti.

[29] Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 Afs 31/2010-105, citované usnesení zdejšího soudu zrušil, neboť nebyly odstraněny pochybnosti o datu doručení rozhodnutí žalovaného. Kasační soud svým právním názorem zavázal zdejší soud k tomu, aby postavil najisto, zda, kdy a jakým způsobem bylo zástupci žalobce rozhodnutí doručeno.

[30] Za tímto účelem provedl zdejší soud žalobcem navržené důkazy (po vrácení z kasačního soudu byla věc nadále vedena pod sp. zn. 29 Af 115/2010). Věznice Pardubice přípisem ze dne 15. 2. 2011 sdělila, že advokát Mgr. Luděk Růžička uskutečnil návštěvu odsouzeného dne 11. 6. 2009 v době od 9.30 do 10.46 hod. Městská správa sociálního zabezpečení Brno dopisem ze dne 14. 3. 2011 sdělila, že Mgr. Růžička je od 23. 10. 2006 veden jako OSVČ na OSSZ Třebíč a v předmětném časovém období nejsou evidováni žádní zaměstnanci. Při jednání konaném dne 12. 4. 2011 byli vyslechnuti žalobcem navržení svědci. Svědkyně J. T. potvrdila, že dne 4. 6. 2009 přebírala rozhodnutí, které bylo adresováno Mgr. Růžičkovi, potvrdila, že podpis na doručence je její. K dotazu, z jakého důvodu písemnost přebírala, když jí nebyla určena a jaký má vztah k právnímu zástupci žalobce, uvedla, že Mgr. Růžička má kancelář vedle ní v jednom domě, je to v podstatě kolega. Žalobcem navržení svědci R. S. a F. F. potvrdili, že ve dnech 3. až 11. 6. 2009 zástupce žalobce pobýval v Jaroměřicích. Společně dělali kotce pro psy. Jmenovaný se po celou dobu z místa nevzdálil.

[31] Na základě provedeného dokazování dospěl zdejší soud k závěru, že se žalobci podařilo zpochybnit řádné doručení rozhodnutí žalovaného jeho zástupci dne 4. 6. 2009. V takovém případě je proto třeba vycházet z tvrzení žalobce zástupce, že rozhodnutí převzal až dne 12. 6. 2009 po návratu z dovolené. Za těchto okolností byla žaloba podána včas.

IV.b) Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2011, č. j. 29 Af 115/2010-146

[32] Při jednání konaném dne 12. 4. 2011 účastníci řízení poukázali na svá dřívější písemná podání a setrvali na návrzích tam uvedených. Zdejší soud následně výše označeným rozsudkem žalobu zamítl.

IV.c) Kasační stížnost žalobce a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 55/2011-195

[33] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. Na jejím základě Nejvyšší správní soud shora uvedeným rozsudkem dotčený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2011 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[34] V odůvodnění kasační soud na základě stížných námitek krajskému soudu vytkl jeho závěr ohledně závaznosti rozhodnutí Ministerstva financí o prominutí části odvodu. Ostatní stížní námitky shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnými.

V. Nové posouzení věci Krajským soudem v Brně

[35] Zdejší soud tedy, vázán názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, v mezích žalobních bodů opakovaně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba je důvodná**. Vzhledem k tomu, že přitom dospěl k závěru o podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, rozhodl nyní v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání.

[36] Žalobce v první řadě namítl, že žalovaný nerefletoval na překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboť rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 22. 6. 2007, č. j. 43/20 573/2007-434, bylo zcela vyhověno žalobcově žádosti o prominutí části odvodu v částce 289 706 Kč vztahujícího se k rybníku Nesyt z dotačního titulu 15.02 *Retenční účinek při povodních*.

[37] Podle § 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků může ministerstvo daně zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

[38] Povahou rozhodnutí o prominutí daně dle § 55a zákona o správě daní a poplatků se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 44/2009-64 (publ. pod č. 2249/2011 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého, „*ustanovení § 55a slouží k odstraňování případně existujících nesrovnalostí, které vyplynuly z uplatňování daňových zákonů, a v tomto důsledku se daňový subjekt nalézá v situaci, kterou zákonodárce nezamýšlel a současně zpravidla nelze použít jiný opravný prostředek. Příslušenství daně lze rovněž prominout z důvodu odstranění tvrdosti. Prominutí daně resp. příslušenství daně je zcela mimořádným opravným prostředkem, tudíž při jeho uplatnění nedochází k odstranění vad rozhodnutí či postupu správce daně, ale k úplnému či částečnému prominutí platební povinnosti daňového dlužníka. [...] Zatímco k prominutí daně může dojít v jakékoliv fázi daňového řízení, i před stanovením daňové povinnosti, daňový nedoplatek z povahy věci lze prominout pouze v té fázi daňového řízení, kdy je již platební povinnost stanovena, neboť ustanovení § 65 předpokládá existenci daňového nedoplatku.*“

[39] K prominutí daně může dojít ve smyslu výše uvedeného v kterémkoliv stadiu daňového řízení. V první řadě je tak třeba lišit mezi případy, kdy je daň promíjena v té fázi daňového řízení, kdy ještě není výše vyměřovaná či doměřovaná daň známa, a případy, kdy o prominutí rozhodne příslušný orgán až poté, co je daň vyměřena či doměřena, a to bez ohledu na to, zda pravomocně či pouze rozhodnutím správce daně prvního stupně. Tomu, v jaké fázi daňového řízení je daň promíjena, odpovídá i výrok rozhodnutí o prominutí daně. Pokud je správce daně výrokem rozhodnutí o prominutí daně vázán daň nestanovit, resp. daň byla prominuta do budoucna, nebude správce daně vydávat platební výměr, případně, pokud byla v nalézacím řízení prominuta pouze část daně, bude následně vyměřená či doměřená daň bez částky, jež byla prominuta. Z uvedeného plyne, že podle zákona o správě daní a poplatků bylo možné prominout daň i před jejím pravomocným vyměřením (tedy např. v rámci odvolacího řízení, resp. i v řízení nalézacím).

[40] V daném případě mělo rozhodnutí o prominutí daně vliv na rozhodnutí napadené žalobou. Správce daně, který rozhoduje o dani, jejíž část byla pravomocným rozhodnutím prominuta, je povinen existenci prominutí části daně v následném řízení zohlednit, nikoli však s odkazem na § 28 zákona o správě daní a poplatků, jak uvedl žalobce. Prominutím daně je o této dani jednou provždy rozhodnuto. Takové rozhodnutí o věci samé, byť dílčí, nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 28 zákona o správě daní a poplatků.

[41] Rozhodnutí o prominutí daně má hmotněprávní účinky a jeho vydáním zaniká nejen platební povinnost, o které není sporu, nýbrž také daňová povinnost v prominuté výši, a to bez ohledu na to, z jakých důvodů byla daň prominuta. Skutečnost, že ministerstvo financí neposuzuje zákonnost rozhodnutí o stanovení daně ze stejných hledisek jako správce daně v řízení odvolacím, je zde bez významu. V části prominuté daně již tedy daňovému subjektu dále nesvědčí daňová povinnost. Vydáním rozhodnutí o prominutí části daně je založena v této prominuté části překážka věci rozhodnuté a správce daně již o této části daně není oprávněn znovu rozhodovat. Případným následným rozhodnutím o takové dani dochází k porušení § 27 odst. 1 písm. e) zákona o správě daní a poplatků a současně je jím porušen i jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tj. princip právní jistoty.

[42] V nyní souzené věci byla výrokem rozhodnutí o prominutí daně prominuta požadovaná částka z celkově uloženého odvodu dle platebního výměru správce daně. Žalobce o prominutí části odvodu za porušení rozpočtové kázně požádal dne 15. 12. 2006. Učinil tak v době, kdy rozhodnutí o odvolání proti vyměřenému odvodu bylo jako pravomocné přezkoumáváno v řízení před krajským soudem. Ministerstvo financí tak promíjelo část již pravomocně stanoveného odvodu. Tomu odpovídá i výrok 2. rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 6. 2007, č. j. 43/20 573/2007-434 (ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 2. 7. 2007, č. j. 43/58 829/2007-434), dle kterého se promíjí „z celkové částky odvodu 1 245 587 Kč uloženého Finančním úřadem Brno-venkov, platebním výměrem ze dne 19. 9. 2005, č. j. 91928/05/298980/2730, změněného rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 13. 6. 2006, pod č. j. 512/06/FŘ/170, požadovaná částka 289 706 Kč.“ Ačkoli rozhodnutí o prominutí daně neobsahuje bližší odůvodnění, a není tak z něj patrné, k jaké části odvodu se prominutá částka vztahovala, je možné z obsahu žalobcovy žádosti o prominutí daně a s ohledem na skutečnost, že byla prominuta celá požadovaná částka, dovodit, že se jedná o část odvodu vztahující se k dotačnímu titulu 15.02 u rybníka Nesyt.

[43] Pokud se věc sama vrátila po zrušení pravomocného rozhodnutí o odvolání proti uloženému odvodu krajským soudem (rozsudkem ze dne 9. 9. 2008, č. j. 29 Ca 265/2006-68) do stádia odvolacího řízení, byl v tomto odvolacím řízení žalovaný vázán nejen závazným právním názorem zrušujícího rozsudku, ale taktéž výrokem rozhodnutí o prominutí daně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že žalovaný existenci rozhodnutí o prominutí daně při stanovení odvodu nezohlednil a odvod uložil ve výši porušení rozpočtové kázně, včetně té části odvodu, ve kterém byl předchozím rozhodnutím Ministerstva financí prominut, a to přestože v části prominutého odvodu již žalobci nesvědčila daňová povinnost. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že rozhodnutí o odvolání spolu s platebním výměrem je exekucním titulem, přičemž nelze připustit, aby částka, jež může být na základě tohoto titulu vymáhána, byla vyšší než ta, pro kterou žalobci svědčí platební povinnost. Pokud žalovaný o již prominuté dani znovu rozhodoval, pochybil. V prominuté části odvodu bylo na místě řízení dle § 27 odst. 1 písm. e) zákona o správě daní a poplatků zastavit.

[44] S ohledem na výše uvedené nutno uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalovaný uložil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně, bylo vydáno v rozporu s § 27 odst. 1 písm. e) zákona o správě daní a poplatků, neboť zde existovala překážka věci rozhodnuté, a to v částce odvodu 289 706 Kč prominutého rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 22. 6. 2007.

[45] Tento žalobní bod tedy soud shledal důvodným. Žalovaný se dopustil vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít (a v daném případě mělo) za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Na základě této žalobní námitky soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. c), § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.].

[46] Pokud jde o ostatní žalobní body, tyto soud důvodnými neshledal.

[47] Namítl-li žalobce, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť neprovedl důkaz komplexním manipulačním řádem, jehož provedení žalobce navrhoval, nelze s ním souhlasit. Zdejší soud již v rozsudku ze dne 9. 9. 2008, č. j. 29 Ca 265/2006-68, uvedl, že bylo povinností žalobce navrhnout konkrétní důkazní prostředek, v tomto případě komplexní manipulační řád. Žalobce byl výzvou ze dne 9. 3. 2009 vyzván k předložení komplexního manipulačního řádu. V souladu s citovaným rozsudkem mohl tedy

žalobce upřesnit tento důkazní prostředek, to však neučinil. Naopak při následném ústním jednání sdělil, že neexistuje. V souladu s § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení, vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Žalobce byl řádně vyzván a na výzvu reagoval až při ústním jednání tak, že tento důkaz neexistuje. Nesdělil, že existuje, že je vyhotovován Povodím Moravy, s. p., kde je také k dispozici.

[48] K otázce obsahu a rozsahu důkazního břemene daňového subjektu existuje již bohatá a ustálená judikatura, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125 (publ. pod č. 1022/2007 Sb.NSS), podle něhož „*daňové řízení, respektive dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (§ 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)*.“ Tuto povinnost žalobce nesplnil, nezbývá proto, než konstatovat, že tak neunesl svoje důkazní břemeno.

[49] V této souvislosti nutno uvést, že žalobce v řízení před soudem navrhl provedení důkazu řadou listin, mimo jiné i komplexním manipulačním řádem povodí Moravy. Kromě posledně zmiňovaného materiálu se všechny ostatní listiny nacházejí ve správním spisu, jehož obsah není při jednání o žalobě považován za důkaz ve smyslu § 52 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

[50] K provedení důkazu listinou, která se ve spisu nenachází (komplexní manipulační řád povodí Moravy), pak soud nepřistoupil. Jak uvedeno již výše, žalobce předmětný důkazní prostředek v daňovém řízení k výzvě správce daně řádně nespecifikoval a současně v průběhu ústního jednání správcí daně sdělil, že neexistuje. Pokud tedy sám žalobce mající důkazní břemeno správcí daně sdělil, že tento důkaz neexistuje, nemůže se jeho provedení dožadovat znovu v řízení před soudem, navíc za situace, kdy ani v žalobě předmětný důkazní prostředek řádně neoznačil. Jednou z podmínek, za jejichž splnění je v řízení před krajským soudem nutno provést daňovým subjektem nově navržené důkazy, je i skutečnost, že tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.). Tak tomu však v dané věci nebylo.

[51] Namítl-li žalobce, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jakého porušení dotačních podmínek se vlastně dopustil, nutno uvést, že žalobce u dotačních titulů 15.02 a 15.04 neprokázal nařízení příslušných vodohospodářských funkcí, když nedoložil vodoprávní rozhodnutí, která by tyto funkce nařizovala.

[52] Žalobci byly podmínky čerpání dotace stanoveny přímo v rozhodnutí o jejím poskytnutí a dále rovněž v Zásadách, na něž rozhodnutí o poskytnutí dotace odkazovalo. Z obsahu Zásad vyplývá, že příjemci byla poskytována dle odst. a) podpora - částečná kompenzace za vodohospodářské funkce, přičemž tyto funkce musely být zajišťovány manipulací s vodou a současně nařízeny, resp. vyjmenované vodohospodářské funkce musely být nařízeny příslušným vodoprávním rozhodnutím. Rozhodnutí o poskytnutí dotace ani Zásady přitom nespecifikovaly, jakým konkrétním typem rozhodnutí vodohospodářského orgánu mají být příslušné vodohospodářské funkce nařízeny. Ačkoliv jsou podmínky pro poskytování dotace jak v rozhodnutí, tak v Zásadách formulovány v obecné rovině, lze z nich dovodit povinnost příjemce dotace prokázat, že výše vyjmenované vodohospodářské funkce musí být pro rybníky, na něž žalobce dotaci čerpal, nařízeny rozhodnutím s tím, že tyto funkce mají být zajišťovány manipulací s vodou. Podmínky čerpání dotace tak jsou v projednávané věci

vymezeny dostatečně určitým způsobem. Byla-li tedy žalobci poskytnuta dotace jakožto kompenzace za to, že výše uvedené rybníky plní nařízené vodohospodářské funkce dle odst. a) bodů 1 - 4, bylo potřeba k prokázání oprávněnosti čerpání dotace předložit příslušná rozhodnutí vodohospodářského orgánu, přičemž lze souhlasit se žalobcem, že se nemuselo jednat vždy o tzv. manipulační řád, neboť podmínky pro poskytování dotace nepodmiňovaly její poskytnutí výlučně jeho existencí. V těchto intencích taktéž správní orgány postupovaly, když po žalobci nepožadovaly pouze manipulační řády, ale jakékoliv jiné rozhodnutí vodoprávního úřadu, ze kterého by vyplývala např. nařízená retenční schopnost rybníka, a v rámci dokazování hodnotily všechny doklady, které byly v průběhu dokazování shromážděny.

[53] Další žalobní bod se týkal nesplnění podmínky pro poskytnutí dotace z dotačního titulu 15.02 *Retenční účinek při povodních* u rybníka Nesyt. Zabývat se touto námitkou je však nadbytečné. Jak již bylo výše uvedeno, Ministerstvo financí žalobci na základě jeho žádosti rozhodnutím ze dne 22. 6. 2007 prominulo částku odvodu ve výši 289 706 Kč. Z žádosti o prominutí daně je patrné, že se jednalo o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně, který byl žalobci stanoven v souvislosti s nesplněním podmínek pro čerpání dotace za rok 2003 u rybníka Nesyt z dotačního titulu 15.02 *Retenční účinek při povodních*. Pokud zdejší soud dospěl k závěru, že rozhodnutím o prominutí daně, resp. výše uvedené části odvodu byla založena překážka věci rozhodnuté, nebyl žalovaný oprávněn o této části odvodu znovu rozhodovat.

[54] Pokud pak šlo o část dotace týkající se retenčních účinků při povodních rybníků Jaroslavický Horní a Jaroslavický Dolní, soud shledal, že žalobce neunesl svoje důkazní břemeno. Namítl-li nejprve žalobce obecně, že v manipulačním či provozním řádu jednotlivého rybníka nemusí být vždy výslovně uveden termín „retence“ a že z technických parametrů vodohospodářského díla lze dovodit retenční prostor, lze s tímto jeho názorem souhlasit pouze potud, že se týká vodohospodářských děl, k nimž se nevztahuje žádná dotace. Byla-li však žalobci poskytnuta dotace za účelem retenčních účinků při povodních, znamená to, že u těchto rybníků se nevychází pouze z jejich technických parametrů, z nichž lze dovodit schopnost zadržet, tedy akumulovat vodu, ale rovněž z jejich schopnosti zadržet vodu manipulací, tedy zásahem (nutným omezením), pro který právě byla dotace poskytnuta. Právě v tomto směru žalobce důkazní břemeno neunesl.

[55] K retenčním účinkům při povodních u rybníků Jaroslavický Horní a Jaroslavický Dolní žalobce v průběhu daňové kontroly doložil rozhodnutí ze dne 21. 5. 1992, č. j. Vod. 312/235.0/92-Mi, a rozhodnutí č. 122 ze dne 14. 4. 1998, č. j. Vod 328/231.2/98-Ko, obě vydaná Okresním úřadem ve Znojmě. V rámci doplňování odvolacího řízení, po zrušení původního rozhodnutí žalovaného krajským soudem, správce daně dne 6. 2. 2009 vyzval k součinnosti dle § 34 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků Městský úřad Znojmo, aby tento předložil veškeré doklady, které nařizují retenční funkci předmětných rybníků. Na základě této výzvy městský úřad dne 13. 2. 2009 správci daně mimo jiné sdělil, že „*manipulačním řádem není vymezen žádný neovladatelný retenční prostor*“ a dále, že v manipulačním řádu není ustanovení o manipulaci za povodně. V rozhodnutí Okresního úřadu ve Znojmě ze dne 21. 5. 1992, č. j. Vod. 312/235.0/92-Mi, které obsahuje povolení k nakládání s vodami pro oba výše uvedené rybníky je mimo jiné uvedeno, že „*z technických dat nelze stanovit retenční prostor rybníka při povodni*“. Shodné konstatování obsahuje i rozhodnutí č. 122 ze dne 14. 4. 1998, č. j. Vod 328/231.2/98-Ko. Následně správce daně dne 9. 3. 2009 vyzval žalobce k doložení dokladů prokazujících retenční schopnost předmětných rybníků, mimo jiné stavebního povolení. Žalobce do protokolu dne 30. 3. 2009 uvedl, že stavební povolení doložit nelze. Správce daně uzavřel, že z předložených dokladů nelze

dovodit, že by výše uvedené rybníky měly nařízený retenční účinek zajištěný manipulací s vodou.

[56] Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nesprávně interpretoval a zhodnotil rozhodnutí Okresního úřadu ve Znojmě ze dne 21. 5. 1992 o povolení k nakládání s vodami, neboť tato rozhodnutí spolu se schváleným manipulačním řádem dostatečně vymezují retenční prostor, resp. deklarují retenční účinky. K tomu nelze, než konstatovat totéž, co již bylo uvedeno. K tomu, aby žalobce měl nárok na dotaci, musí doložit, že rybníky jsou uzpůsobeny tak, že kromě přirozené schopnosti zadržovat vodu jsou po manipulaci (zásahu) schopny zadržet množství vody při povodních. Tak tomu v případě těchto dvou rybníků nebylo.

[57] Jak z rozhodnutí Okresního úřadu ve Znojmě, referátu životního prostředí ze dne 21. 5. 1992, č. j. Vod. 312/235.0/92-Mi, tak z Manipulačního řádu pro rybníky Horní Jaroslavický a Dolní Jaroslavický, vypracovaného v prosinci 1988, nelze tuto skutečnost zjistit. Z citovaného rozhodnutí vyplývá, že se podle § 8 zákona o vodách povoluje nakládání s vodami pro účely vzdouvání a akumulování vody. Pokud jde o rybník Jaroslavický Dolní, provádí se napouštění z Dyjsko-Mlýnského náhonu, napojení boční. Rybník slouží pouze vlastnímu rybochovnému účelu, chovu drůbeže. Co se týče rybníku Jaroslavický Horní, je v rozhodnutí uvedeno, stejně jako u rybníku Jaroslavický Dolní, že hráz je zabezpečena proti přelití za předpokladu funkce všech objektů na Dyjsko-Mlýnském náhoně, rybník je neprůtočný, vypouštění se provádí D-M náhonem – napojení boční. Také tento rybník slouží pouze vlastnímu rybochovnému účelu a chovu kachen. Z citovaného rozhodnutí Okresního úřadu ve Znojmě č. j. 312/235.0/92-Mi pak vyplývá, že manipulace s ochranným objemem a za velkých vod na rybnících se vzhledem k tomu, že jsou boční na náhonu (D-M) neprovádí, rybníky nejsou vybaveny funkčními objekty pro převádění velkých vod, nebezpečí přelití hrází rybníků z vnějšku při velkých vodách v Dyji nehrozí. Je tedy zřejmé, že závěr žalovaného, že není nařízena vodohospodářská funkce těchto rybníků, a to retenční účinek při povodních, a tím není naplněn účel dotace, je zcela v souladu se zákonem. Ani v tomto případě žalobce svoje důkazní břemeno neunesl.

[58] Pokud je v manipulačním řádu pro rybníky Jaroslavický Horní a Dolní oddílu C. 4. uvedeno, že se manipulace s ochranným objemem a za velkých vod na rybnících vzhledem k tomu, že jsou boční na náhonu (D-M), neprovádí, nelze, tak, jak to činí žalobce, učinit z tohoto dokumentu závěr opačný, a to že rybníky mají retenci zajištěnou manipulací. Skutečnost, že je v manipulačním řádu, stejně jako v rozhodnutích o nakládání s vodami uvedena u jednotlivých rybníků výška hladiny (+ - 20 u rybníku Jaroslavický Dolní, + - 10 u rybníku Jaroslavický Horní), sice svědčí o tom, že rybníky mohou zachytit určité množství vody, avšak pro účely dotace bylo zapotřebí, aby rybníky měly tuto funkci nařízenou rozhodnutím a retenční funkce byla při povodních zajišťována manipulací s vodou. Rybníky Jaroslavický Horní a Dolní tak nelze považovat za rybníky plnící rozhodnutí vodohospodářských orgánů a nezbyvá než přisvědčit žalovanému, že žalobce podmínky pro poskytnutí příslušné části dotace nesplnil.

[59] Pokud žalobce namítl, že měl nárok na dotaci z titulu dočišťovacích účinků rybníka Nesyt, neboť z popisu a účelu stavby ČOV a posudku vodohospodářského orgánu je zřejmé, že k „dočišťování odpadních vod vycházejících z ČOV“ bude docházet v rybníce Nesyt a nikoliv ve Valtickém potoce, nutno konstatovat totéž, co u předcházejících námitek žalobce. Účelem dotace je totiž podpora ať už v případných investicích nutných k dosažení účelu, k němuž slouží, popř. k náhradě újmy, která určením takového účelu příslušnému subjektu vzniká. Povinnost prokázat tyto skutečnosti leží na příjemci dotace, žalobci. Žalobce v průběhu řízení dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků neprokázal, že byl povinen

cokoliv činit, popř. strpět v rybníku Nesyt tak, aby mohlo docházet k dočišťování odpadních vod vycházejících z ČOV. Z pouhé skutečnosti, že voda vycházející z ČOV do potoka Valtického, který posléze ústí do rybníku Nesyt, lze sice dovodit, že k přirozenému dočišťování v rybníce dochází, žalobce však s takovou vodou nijak nemanipuluje a žádným rozhodnutím správního orgánu není omezen. Chybí tedy důvod pro dotaci. Takový závěr učinil rovněž žalovaný a nelze, než s ním souhlasit.

[60] Taktéž dotační titul 15.04 je zařazen v Zásadách do oddílu a) nařízené vodohospodářské funkce rybníků zajišťované manipulací s vodou. Pro účely dotace tak není dostačující, pokud v rybníku dochází k dočišťování vod, ale obdobně jako u předchozího dotačního titulu bude zapotřebí, aby tato dočišťovací funkce byla rybníku nařízena a byla zajišťována manipulací s vodou. Žalobce v průběhu daňového řízení předložil správci daně rozhodnutí Okresního úřadu Břeclav ze dne 22. 10. 1993, č. j. Vod 2288/93-235/Va, jímž byla povolena stavba „Čistírna odpadních vod Valtice“ na Valtickém potoce, který zaústí do rybníku Nesyt. Z rozhodnutí vyplývá, že předčištěné vody z ČOV Valtice se vypouští do toku Valtického potoka, kde probíhá jejich dočišťování. Správce daně za účelem řádného zjištění skutkového stavu předvolal k výpovědi svědka J. G., pracovníka městského úřadu, odboru životního prostředí, přičemž o konání výsledku svědka byl žalobce srozuměn. Do protokolu na otázku správce daně, zda byl vydán nějaký dokument, který by žalobci nařizoval předmětnou vodohospodářskou funkci zajišťovanou manipulací s vodou, svědek odpověděl, že „žádné takové rozhodnutí vydáno nebylo“. Dále bylo svědkovi předloženo výše uvedené rozhodnutí Okresního úřadu Břeclav ze dne 22. 10. 1993 k vyjádření, zda z tohoto dokumentu nařízena předmětná vodohospodářská funkce nevyplývá. Svědek odpověděl, že nikoli. Dále uvedl, že každý rybník má samočisticí schopnost, takže i v rybníce Nesyt probíhají dočišťovací procesy. Správce s ohledem na shora uvedené uzavřel, že rybník Nesyt nesplňuje podmínky pro poskytnutí dotace z titulu 15.04, když žalobce nepředložil rozhodnutí, na základě kterého by byla rybníku Nesyt nařízena příslušná vodohospodářská funkce.

[61] Zde je nutno uvést, že svědecká výpověď J. G., pracovníka městského úřadu, odboru životního prostředí, byla použitelným důkazem. Sdělení tohoto svědka, že nebylo vydáno rozhodnutí, které by žalobci nařizovalo vodohospodářskou funkci spočívající ve zlepšování jakosti povrchových vod svými dočišťovacími účinky, není pouhou domněnkou, ale je sdělením pracovníka úřadu, v jehož kompetenci je příslušné rozhodování, a který tudíž z výkonu svého povolání má vědomost o skutečnostech, k nimž jako svědek vypovídal.

[62] Žalobcem předložené rozhodnutí ze dne 22. 10. 1993 dle názoru zdejšího soudu nenařizuje rybníku Nesyt zajistit dočišťovací funkci manipulací s vodou, tak jak předpokládá příslušný dotační titul. Výrokem I. rozhodnutí povolilo městu Valtice vypouštět ve stanoveném rozsahu a uvedených limitech předčištěné odpadní vody z ČOV Valtice do toku Valtického potoka, který ústí do rybníku Nesyt. Žalobcem zdůrazňovaná skutečnost, že i on byl účastníkem řízení o vydání rozhodnutí, zakládá možné dotčení na jeho právech, neznamená však, že by tímto rozhodnutím byla rybníku Nesyt nařízena příslušná vodohospodářská funkce, ze které by žalobci vyplynula určitá omezení, za něž by mu náležela kompenzace ve formě dotace. Obecná dočišťovací schopnost rybníka Nesyt, kterou zpochybnit nelze a nikdo tak ani nečiní, je pro naplnění účelu dotačního titulu 15.04 nedostačující. Soud je nucen v případě tohoto dotačního titulu zdůraznit, že dotaci nebylo možné poskytnout na podporu mimoprodukčních funkcí rybníka bez doložení příslušných rozhodnutí k rybníkům, ze kterých příslušné vodohospodářské funkce vyplývají. Přiznání dotace založené na všeobecných funkcích rybníků by popřelo účel celého dotačního programu a prakticky by umožňovalo čerpat dotaci na jakýkoliv rybník.

[63] Poslední žalobní námitkou žalobce brojil proti tomu, že byl porušen § 4 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků, neboť doplnit a odstranit vady předešlého řízení bylo uloženo nikoli místně příslušnému správci daně žalobce – Finančnímu úřadu Brno-venkov. Ani této námitce žalobce nemohl soud přisvědčit. Žalobce nenamítá, že daňové řízení bylo v prvním stupni vedeno u místně nepřislušného správce daně, tj. žalobce je toho názoru, že prvostupňové řízení bylo vedeno u místně příslušného správce daně – Finančního úřadu v Břeclavi, ale že v rámci odvolacího řízení měl odstraňovat vady odvolání a vady předešlého řízení nyní místně nepřislušný správce daně – Finanční úřad v Břeclavi. V tomto směru soud poukazuje na znění § 48 a násl. zákona o správě daní a poplatků, z něhož vyplývá, že místně příslušným prvostupňovým orgánem pro účely odvolacího řízení zůstává i poté, co eventuálně obecně došlo ke změně místní příslušnosti daňového subjektu, ten správce daně, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal. Pokud by soud přijal žalobcovu argumentaci, docházelo by v průběhu odvolacího řízení k absurdním situacím v tom smyslu, že by rozhodnutí správce daně mohlo být změněno podle § 49 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků jiným správcem daně. K obtížným procesním situacím by pak docházelo v případě, kdyby takto „nově určený místně příslušný správce daně“ neměl stejný nadřízený, odvolací orgán, s původním místně příslušným správcem daně. Odvolací řízení představuje řízení o řádném opravném prostředku, který se váže ke konkrétnímu nepravomocnému rozhodnutí určitého správního orgánu prvního stupně. Proto pokud správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí a pokud je proti němu podáno odvolání, měl by příslušné kroky orgánu prvního stupně provádět ten správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal. Bylo proto absurdní, aby se v průběhu odvolacího řízení měnila místní příslušnost správního orgánu prvního stupně.

VI. Závěr a náklady řízení

[64] Po provedeném řízení soud shledal, že z výše uvedených důvodů bylo rozhodnutí žalovaného vydáno v řízení, v němž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto je dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[65] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Současně zdejší soud rozhodoval na základě § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. Dle tohoto ustanovení zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[66] V novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), tak krajský soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98, ve věci *MCE Slaný, s. r. o.*).

[67] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za

šest úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, kasační stížnost proti usnesení ze dne 19. 11. 2009, č. j. 29 Ca 157/2009-76, podání ze dne 15. 12. 2010 týkající se věci samé, účast při jednání soudu dne 12. 4. 2011, kasační stížnost proti rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 29 Af 115/2010-146) ve výši 6 x 2 100 Kč, šest režijních paušálů ve výši 6 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 14 400 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky v celkové výši 8 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 22 400 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu